

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **L. M.**, zastoupené JUDr. Stanislavem Lžičařem, daňovým poradcem se sídlem 3 LSA, a.s., Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 19.10.2010 č.j. 4563/10-1101-802540, ve věci daně z příjmů,

t a k t o :

I.. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 19.10.2010 č.j. 4563/10-1101-802540 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 6.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Stanislava Lžičaře, daňového poradce se sídlem 3 LSA, a.s., Holečkova 31, Praha 5.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Šumperku (dále jen správce daně) ze dne 18.2.2010 č.j. 18867/10/398911807708 ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006.

Žalobkyně namítala především prekluzi práva vyměřit daň podle § 47 odst.2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen ZSDP). Žalobkyně byla osobou spolupracující s manželem, u kterého byla prováděna daňová kontrola. U žalobkyně byla daňová kontrola zahájena 20.2.2009, avšak jen čistě formálně, správce daně poté nic nekonal a další jednání následovalo až 5.2.2010. Pro případ, že by soud neuznal námitku prekluze za důvodnou, uvedla žalobkyně konkrétní námitky k věci samé – kdy manžel žalobkyně deklaroval stavební zásah jako opravu majetku, kdežto správce daně jej posoudil jako technické zhodnocení.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K námitce prekluze uvedl, že kontrola u žalobkyně byla zahájena v souvislosti s kontrolou u jejího manžela, žalobkyně byla seznámena s tím, že podklady byly předloženy v rámci daňové kontroly manžela žalobkyně. Jak vyplývá ze spisového materiálu, předloženého soudem k žalobě manžela žalobkyně, správce daně po celou dobu trvání kontroly aktivně konal.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně nejprve zahájil kontrolu daně z příjmů fyzických osob za rok 2006 u Z. M., manžela žalobkyně, a to 15.12.2008. Zároveň byly předloženy příslušné doklady, kontrola poté pokračovala konkrétními úkony správce daně, až po zprávu o daňové kontrole ze dne 1.12.2009. S žalobkyní jakožto osobou spolupracující byl dne 20.2.2009 sepsán protokol o zahájení daňové kontroly, v němž bylo výslovně uvedeno, že doklady byly již předloženy v rámci kontroly Z M. Žalobkyni zastupoval stejný zástupce jako jejího manžela. Dále byly správcem daně činěny úkony v rámci daňové kontroly u manžela žalobkyně (např. výslechy svědků, k nimž byl zástupce pozván jako zástupce Z. M.). Dne 5.2.2010 byl zástupce žalobkyně seznámen s výsledky daňové kontroly u žalobkyně, jednalo se o přepočtení podílu na příjmech a výdajích manžela.

Podle § 47 odst.1 ZSDP, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví vychází při interpretaci výše uvedeného ustanovení z nálezu Ústavního soudu ze dne 2.12.2008 sp. zn. I.ÚS 1611/07, podle nějž právo vyměřit nebo doměřit daň zaniká po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nikoli od konce roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – ze dne 4.2.2009 č.j. 1 Afs 139/2006-108).

Podle § 47 odst. 2 věty první ZSDP, byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven.

Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 17.2.2006 č.j. 8 Afs 7/2005-96, úkon směřující k vyměření daně a přerušující běh prekluzivní lhůty ve smyslu výše uvedeného ustanovení ZSDP, nesmí být jen formálním, např. pouhým formálním sepisem protokolu o zahájení daňové kontroly.

V daném případě uplynula prekluzivní lhůta dle § 47 odst. 1 ZSDP dnem 31.12.2009. Otázkou, kterou řešil soud v tomto případě, bylo, zda správce daně učinil vůči žalobkyni do konce roku 2009 kvalifikovaný úkon, přerušující běh prekluzivní lhůty.

Procesním postavením spolupracující osoby se zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozsudku ze dne 17.6.2010 č.j. 7 Afs 51/2010-121 (Sb. NSS č. 12/2010), když dospěl k těmto závěrům: *„Řízení o daňové povinnosti spolupracující manželky je samostatným řízením, které je odlišné od daňového řízení vedeného s jejím manželem-poplatníkem. Úkon učiněný vůči manželu – poplatníkovi, byť by i jinak byl obecně podřaditelný úkonu podle § 47 odst. 2 věty první zákona o správě daní a poplatků, není úkonem učiněným v daňovém řízení spolupracující manželky, která není ani jeho adresátem; takový úkon proto nezakládá běh nové lhůty k vyměření daně u spolupracující manželky. Přestože „spolupracující manželce“ vzniká daňová povinnost podle § 13 zákona o daních z příjmů rozdělením příjmů a výdajů manžela – poplatníka, stíhá i tuto spolupracující osobu důkazní břemeno. Nebyla-li proto spolupracující manželka vyzvána (vedle manžela – poplatníka), k prokázání rozhodných skutečností, neobstojí závěr, že neunesla důkazní břemeno, které na ní vázlo v jejím daňovém řízení.“*

Ve světle výše uvedeného neobstojí úkon, učiněný vůči žalobkyni správcem daně dne 20.2.2009, jako úkon, který by přerušil běh prekluzivní lhůty. Žalobkyni bylo jen formálně oznámeno, že je s ní zahajována daňová kontrola, aniž by došlo k jakémukoli konkrétnímu kroku vůči ní. Žalobkyně nebyla vyzvána k prokázání rozhodujících skutečností ani k účasti na procesních úkonech (výslechy svědků), další úkon směřující vůči ní bylo až seznámení s výsledky kontroly v roce 2010. Na těchto závěrech nic nemění ani skutečnost, že žalobkyni v daňovém řízení zastupoval tentýž zástupce jako jejího manžela. Jak uvedl NSS ve výše citovaném rozsudku č.j. 7 Afs 51/2010-121, v němž došlo při zastupování manželů k obdobné situaci, *„...i pro tuto daňovou poradkyni totiž platí povinnost mlčenlivosti.“*

Soud se proto dále nezabýval žalobními námitkami ve věci samé a zrušil napadené rozhodnutí pro prekluzi práva vyměřit daň v souladu s § 76 odst.1 písm.c) s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalobkyni vznikly náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku (2 000 Kč) a nákladech zástupce žalobkyně (2 úkony právní služby po 2 100 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepsání žaloby), celkem tedy 6 800 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30. května 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu